

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska (spr.)
Sędzia SA:	Ewa Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy **ze skargi: J. D.**

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie o sygn. akt II Ca 613/11 prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Opolu.

p o s t a n a w i a: odrzucić skargę.

UZASADNIENIE

J. D. wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. akt II Ca 613/11 Sądu Okręgowego w Opolu, wydanie sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia pojęcia w wyznaczonym terminie czynności, w szczególności sporządzenie uzasadnienia oraz przyznania od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 20 000 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że 5 grudnia 2011 r. złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia i mimo upływu terminu postanowienia wraz z uzasadnieniem nie otrzymała, co uniemożliwia jej wniesienie dalszych środków odwoławczych.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że z uwagi na treść rozstrzygnięcia (zmiana postanowienia Sądu I Instancji) dwutygodniowy termin do sporządzenia uzasadnienia rozpoczął bieg od dnia 29 listopada 2011 r., natomiast uzasadnienie zostało sporządzone 13 lutego 2012 r., w dniu 16 lutego 2011 r. przesłano je wnioskodawczyni.

Skarga wpłynęła natomiast do Sądu Okręgowego w Opolu w dniu 20 lutego 2012 r. (data prezentaty).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Mimo naruszenia terminu do sporządzenia uzasadnienia skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Stosownie do art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (ust. 1), przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez Sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty (ust. 2). Oznacza to, że celem powyższej skargi jest przeciwdziałanie trwającej

przewlekłości, zaś jej funkcją jest przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego. Służy temu zarówno samo stwierdzenie wystąpienia przewlekłości w postępowaniu (art. 12 ust. 2 ustawy), jak i możliwość zalecenia podjęcia przez Sąd rozpoznający sprawę co do istoty odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie (art. 12 ust. 3 ustawy). Postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielnym postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania (zadośćuczynienia). Celem tego postępowania jest przeciwdziałanie przewlekłości postępowania w trakcie jego trwania i ewentualne przyznanie „odpowiedniej sumy pieniężnej” jako wstępnej (tymczasowej) rekompensaty (por. uchwała składu 7 sędziów SN z 16.11.2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005 nr 5, poz. 71). Omawiana skarga stanowi doraźną interwencję przeciwdziałającą trwającej przewlekłości postępowania, zaś publicznoprawnym celem przywołanym ustawy jest stworzenie realnego i skutecznego środka zapobiegającego przewlekłości postępowania, czyli takiego środka, którego funkcją jest przede wszystkim wymuszanie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu, a więc „stworzenie mechanizmu prawnego wymuszającego rozpoznanie sprawy przez sąd” (por. postanowieniu SN z 8.07.2005 r., III SPP 120/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 102; uchwała SN z 19.01.2005 r., III SPP 113/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 134, uchwała SN z 19.01.2005 r., III SPP 115/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 135). Wskazywany cel powyższej ustawy nie może więc zostać zrealizowany w sytuacji, kiedy postępowanie zostało zakończone, przy czym nie musi to być zakończenie prawomocne.

Ponadto, z art. 5 ust. 1 powołanej ustawy wynika, że skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się do Sądu w toku postępowania w sprawie, zaś zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie. Niewątpliwie w powołanych przepisach chodzi o etap postępowania przed tym sądem, przed którym to postępowanie nadal się toczy, czyli nie zostało jeszcze zakończone (zamknięte) w wyniku wydania stosownych orzeczeń. Wniesienie skargi na przewlekłość postępowania ma bowiem w istocie służyć dyscyplinowaniu czynności podejmowanych na danym etapie toczącego się jeszcze postępowania w określonej sprawie (por. postanowienia SN z 18.02.2005 r., III SPP 19/05 - OSNP, nr 17, poz. 277 i z 6.05.2011 r., III SPP 5/11).

Podsumowując powyższe uwagi, skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie w czasie toczącego się postępowania sądowego. Skarga złożona po ostatecznym zakończeniu postępowania w sprawie jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (por. postanowienie SN z 15.12.2006 r., III CSP 2/06, LEX nr 610086 oraz postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu: z 11.04.2011 r., I S 6/11; z 14.04.2011 r., I S 5/11; z 14.04.2011 r., I S 7/11; z 11.07.2011 r., I S 11/11; z 11.07.2011 r., I S 15/11; z 21.07.2011 r., I S 16/11; z 10.10.2011 r., I S 23/10; z 3.11.2011 r., I S 27/11; z 29.12.2011 r. I S 37/11 i I S 38/11).

Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd Okręgowy w Opolu wprowadził ze znacznym opóźnieniem, ale przed datą wniesienia skargi, sporządził uzasadnienie postanowienia i zarządził doręczenie go skarżącej. Sąd Apelacyjny jako Sąd przełożony, nie ma zatem możliwości zdyscyplinowania tego Sądu, który ostatecznie zakończył postępowanie w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, skarga jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 8 ust. 2 przywołanej ustawy w zw. z art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)